

Ilanngussaq 2

[Danskisuinnaq pigineqarpoq]

**EUROPÆISK KONVENTION OM ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF
AFGØRELSE OM FORÆLDREMYNDIGHED**

De medlemsstater i Europarådet, som har undertegnet denne konvention, og som

- erkender, at i Europarådets medlemsstater er hensynet til, hvad der er bedst for barnet, af største betydning ved afgørelser om forældremyndighed,
- mener, at gennemførelse af foranstaltninger for at sikre, at afgørelser om forældremyndighed anerkendes og fuldbyrdes i videre omfang, vil føre til bedre beskyttelse af børns velfærd,
- anser det for ønskeligt med dette mål for øje at understrege, at forældres ret til samvær er en naturlig følge af forældremyndigheden,
- er opmærksomme på det stigende antal tilfælde, hvor børn ulovligt er blevet bortført over en statsgrænse, og vanskelighederne ved at finde hensigtsmæssige løsninger på de problemer, dette fører til,
- ønsker at indføre egnede bestemmelser for at genoprette kontakten med forældremyndighedsindehaveren, hvis den er blevet afbrudt egenmægtigt,
- er overbeviste om det ønskelige i med dette formål at træffe foranstaltninger, som er tilpasset forskellige behov og omstændigheder,
- ønsker at oprette juridisk samarbejde mellem deres myndigheder om retlige spørgsmål,

er blevet enige om følgende:

Artikel 1

I denne konvention forstås ved:

- a.* »barn«: en person af enhver nationalitet, så længe vedkommende er under 16 år og ikke har ret til selv at bestemme, hvor denne vil bo ifølge loven i det land, hvor vedkommende har bopæl eller statsborgerskab, eller ifølge de interne retsregler i modtagerstaten,
- b.* »myndighed«: en judiciel eller administrativ myndighed,

UPA 2015/99

LABU j.nr. 01.25.01/15FM-LABU-00099

c. »afgørelse om forældremyndighed«: en afgørelse truffet af en myndighed i det omfang den angår omsorgen for barnets person, herunder retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, eller retten til samvær med barnet,

d. »ulovlig bortførelse«: bortførelse af et barn over en statsgrænse i strid med en afgørelse om forældremyndighed over barnet, der er truffet og som kan fuldbyrdes i en kontraherende stat; ulovlig bortførelse omfatter også:

i. undladelse af at tilbagegive et barn over en statsgrænse, når tiden for udøvelse af samvær med barnet er udløbet, eller når tiden er udløbet for ethvert andet midlertidigt ophold i andet område, end der, hvor forældremyndigheden udøves;

ii. bortførelse, som efterfølgende erklæres ulovlig i overensstemmelse med artikel 12.

I DEL

Centralmyndigheder

Artikel 2

1. Hver kontraherende stat skal udpege en centralmyndighed, som skal udføre de opgaver, der er fastsat i denne konvention.

2. Føderale stater og stater med mere end eet retssystem kan udpege mere end een centralmyndighed og skal fastlægge omfanget af disse myndigheders kompetence.

3. Europarådets generalsekretær skal underrettes om enhver centralmyndighed, der udpeges efter denne artikel.

Artikel 3

1. Centralmyndighederne i de kontraherende stater skal samarbejde med hinanden og fremme samarbejdet mellem de kompetente myndigheder i deres respektive lande. De skal handle med al nødvendig hurtighed.

2. For at lette denne konventions gennemførelse skal centralmyndighederne i de kontraherende stater:

a. påse, at anmodninger om oplysninger, der kommer fra kompetente myndigheder og som angår retlige eller faktiske forhold vedrørende verserende sager, videregives;

b. efter anmodning give hinanden oplysninger om deres eget lands lovgivning vedrørende forældremyndighed og eventuelle ændringer i disse love;

c. holde hinanden underrettet om de vanskeligheder, der kan tænkes at opstå ved anvendelsen af konventionen, og så vidt muligt fjerne de hindringer, der måtte være for anvendelsen.

Artikel 4

1. Enhver person, der har fået en afgørelse om forældremyndighed i en kontraherende stat, og som ønsker at få den anerkendt eller fuldbyrdet i en anden kontraherende stat, kan indgive en anmodning herom til centralmyndigheden i enhver kontraherende stat.

2. Anmodningen skal ledsages af de dokumenter, som er nævnt i artikel 13.

3. Den centralmyndighed, der modtager anmodningen, skal, hvis den ikke er centralmyndighed i modtagerstaten, oversende dokumenterne til den rette centralmyndighed direkte og uden ophold.

4. Den centralmyndighed, der modtager anmodningen, kan nægte at videresende den, hvis det er åbenbart, at de betingelser, der er fastsat i denne konvention, ikke er opfyldt.

5. Den centralmyndighed, der modtager anmodningen, skal uden ophold holde ansøgeren underrettet om sagens behandling.

Artikel 5

1. Centralmyndigheden i modtagerstaten skal uden ophold tage alle de skridt, som den anser hensigtsmæssige, eller drage omsorg for, at der tages sådanne skridt om nødvendigt ved at anlægge sag ved statens kompetente myndigheder, for at

a. finde ud af, hvor barnet befinder sig;

b. undgå, særlig ved hjælp af nødvendige midlertidige forholdsregler, at barnets eller ansøgerens interesse skades;

c. sikre anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen;

d. sikre, at barnet tilbagegives til ansøgeren, når fuldbyrdelse er opnået;

e. underrette den myndighed, der sender anmodningen, om de skridt, der er taget, og deres resultater.

2. Hvis centralmyndigheden i modtagerstaten har grund til at tro, at barnet befinder sig på en anden kontraherende stats område, skal den uden ophold sende dokumenterne direkte til centralmyndigheden i denne stat.

3. Med undtagelse af omkostningerne ved hjemsendelse forpligter hver kontraherende stat sig til ikke at kræve nogen betaling fra en ansøger for nogen af de foranstaltninger, som centralmyndigheden i modtagerstaten træffer på ansøgerens vegne efter denne artikels stk. 1, herunder omkostningerne ved sagen og mulige udgifter til advokatbistand.

4. Hvis anerkendelse eller fuldbyrdelse afslås og centralmyndigheden i modtagerstaten mener, at den bør imødekomme en anmodning fra ansøgeren om at anlægge sag i staten om sagens realitet,

skal centralmyndigheden bestræbe sig på at sikre, at ansøgeren under sagen er repræsenteret på vilkår, der ikke er dårligere end de, der gælder for en person, der har bopæl og er statsborger i den pågældende stat. Med det formål for øje kan den særlig anlægge sag ved statens kompetente myndigheder.

Artikel 6

1. Med forbehold af de særlige aftaler, som måtte være indgået mellem de berørte centralmyndigheder, og af bestemmelserne i stk. 3 i denne artikel skal:

a. meddelelser til centralmyndigheden i modtagerstaten affattes på vedkommende stats officielle sprog eller et af dennes officielle sprog, eller ledsages af en oversættelse til dette sprog;

b. centralmyndigheden i modtagerstaten skal dog modtage meddelelser, der er affattet på engelsk eller fransk eller er ledsaget af en oversættelse til et af disse sprog.

2. Meddelelser fra centralmyndigheden i modtagerstaten, herunder om resultaterne af de undersøgelser, der er udført, kan affattes på vedkommende stats officielle sprog eller et af dennes officielle sprog, eller på engelsk eller fransk.

3. En kontraherende stat kan helt eller delvis tage forbehold over for anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1, litra b, i denne artikel. Hvis en kontraherende stat har taget et sådant forbehold, kan enhver anden kontraherende stat også påberåbe sig forbeholdet over for den pågældende stat.

II DEL

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed

Artikel 7

En afgørelse om forældremyndighed, der er truffet i en kontraherende stat, skal anerkendes og, hvis den kan fuldbyrdes i oprindelsesstaten, fuldbyrdes i enhver anden kontraherende stat.

Artikel 8

1. I tilfælde af ulovlig bortførelse skal centralmyndigheden i modtagerstaten sørge for, at der straks tages skridt til, at barnet tilbagegives forældremyndighedens indehaver, hvis:

a. barnet og dets forældre på det tidspunkt, da sagen blev indledt i den stat, hvor afgørelsen blev truffet, eller på tidspunktet for den ulovlige bortførelse, hvis det var tidligere, kun var statsborgere i den pågældende stat, og barnet havde sin bopæl på statens område, og

b. en anmodning om tilbagegivelse er indgivet til en centralmyndighed inden seks måneder fra den dag, da den ulovlige bortførelse fandt sted.

2. Hvis de betingelser, der er nævnt i stk. 1 i denne artikel, ifølge modtagerstatens lov ikke kan opfyldes uden medvirken af en judiciel myndighed, kan ingen af de grunde for at nægte tilbagegivelse af barnet, som er nævnt i denne konvention, påberåbes under den retlige behandling.

3. Hvis der foreligger en aftale, der er officielt bekræftet af en kompetent myndighed, mellem forældremyndighedsindehaveren og en anden person om, at sidstnævnte skal have samværsret, og såfremt barnet, efter at være blevet ført til udlandet, ikke gives tilbage til forældremyndighedsindehaveren ved udløbet af den aftalte periode, skal barnet tilbagegives til denne i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, litra b, og stk. 2. Det samme skal gælde, hvis der foreligger en afgørelse, der er truffet af en kompetent myndighed, som giver en person, der ikke er indehaver af forældremyndigheden, en sådan ret.

Artikel 9

1. I andre tilfælde af ulovlig bortførelse end de, der er nævnt i artikel 8, kan anerkendelse og fuldbyrdelse, når anmodning er indgivet til en centralmyndighed inden seks måneder fra den dag, da bortførelsen fandt sted, kun nægtes, hvis:

a. afgørelsen blev truffet, uden at sagsøgte eller dennes juridiske repræsentant var til stede, og sagsøgte ikke behørigt har fået forkyndt stævningen eller modtaget et tilsvarende dokument så tidligt, at parten har kunnet varetage sine interesser; en sådan manglende forkyndelse kan dog ikke danne grundlag for at nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse, når forkyndelse ikke har kunnet ske, eller meddelelse ikke har kunnet gives, fordi sagsøgte har holdt sit opholdssted skjult for den, der anlagde sag i oprindelsesstaten;

b. afgørelsen blev truffet, uden at sagsøgte eller dennes juridiske repræsentant var til stede, og den myndighed, der traf afgørelsen, ikke begrundede sin kompetence med:

i. sagsøgtes bopæl, eller

ii. forældrenes seneste fælles bopæl, hvis mindst en af forældrene stadig har bopæl der, eller

iii. barnets bopæl;

c. afgørelsen er uforenelig med en afgørelse om forældremyndigheden, som kunne fuldbyrdes i modtagerstaten, inden barnet blev bortført, medmindre barnet har haft bopæl inden for den anmodende stats område i et år inden bortførelsen.

2. Er ansøgning ikke indgivet til en centralmyndighed, finder bestemmelserne i stk. 1 i denne artikel tilsvarende anvendelse, hvis der anmodes om anerkendelse og fuldbyrdelse inden seks måneder fra den dag, da den ulovlige bortførelse fandt sted.

3. Den fremmede afgørelses indhold må under ingen omstændigheder prøves på ny.

Artikel 10

1. I andre tilfælde end de, der er nævnt i artikel 8 og 9, kan anerkendelse og fuldbyrdelse nægtes ikke kun af de grunde, der er nævnt i artikel 9, men også af en af følgende grunde:

a. hvis det findes, at afgørelsens virkninger vil være åbenbart uforenelige med grundlæggende principper i modtagerstaten for familiers og børns retsforhold;

b. hvis det findes, at den oprindelige afgørelses virkninger åbenbart ikke længere er forenelige med, hvad der er bedst for barnet på grund af ændrede forhold, herunder den tid, der er forløbet, men ikke blot ændring af barnets opholdssted efter en ulovlig bortførelse;

c. hvis barnet, da sagen blev anlagt i oprindelsesstaten:

i. var statsborger i modtagerstaten eller havde bopæl der, og ikke havde nogen sådan tilknytning til oprindelsesstaten;

ii. var statsborger i både oprindelsesstaten og modtagerstaten og havde bopæl i modtagerstaten;

d. hvis afgørelsen er uforenelig med en afgørelse, der er truffet i modtagerstaten, eller som kan fuldbyrdes i denne stat efter at være blevet truffet i en tredje stat under en sag, der er anlagt før indgivelse af anmodningen om anerkendelse eller fuldbyrdelse, og nægtelsen er i overensstemmelse med, hvad der er bedst for barnet.

2. Under samme betingelser kan sager om anerkendelse eller fuldbyrdelse udsættes af en af følgende grunde:

a. hvis den oprindelige afgørelse er indbragt for en overordnet instans efter almindelige appelregler;

b. hvis en sag om forældremyndighed er under behandling i modtagerstaten, og sagen er indledt, inden sagen i oprindelsesstaten blev indledt;

c. hvis en anden afgørelse om forældremyndighed er under fuldbyrdelse, eller der er anmodet om anerkendelse af denne afgørelse.

Artikel 11

1. Afgørelser om samværsret og bestemmelser i afgørelser om forældremyndighed, som angår samværsret, skal anerkendes og fuldbyrdes under samme betingelser som andre forældremyndighedsafgørelser.

2. Den kompetente myndighed i modtagerstaten kan dog træffe bestemmelse om omfanget og udøvelse af samværsretten, især under hensyntagen til de forpligtelser, som parterne har påtaget sig herom.

3. I de tilfælde, hvor der ikke er truffet afgørelse om samværsret, eller hvor anerkendelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse om forældremyndighed nægtes, kan centralmyndigheden i

modtagerstaten anmode statens kompetente myndigheder om at træffe afgørelse om samværsret, såfremt den, der gør krav på samværsret, anmoder herom.

Artikel 12

Hvis der på det tidspunkt, da et barn bliver bortført over en statsgrænse, ikke foreligger nogen afgørelse om forældremyndigheden, som kan fuldbyrdes i en kontraherende stat, skal bestemmelserne i denne konvention finde anvendelse på enhver senere afgørelse, som vedrører forældremyndigheden over barnet og som erklærer bortførelsen ulovlig, hvis den træffes i en kontraherende stat efter anmodning af en person, der har retlig interesse deri.

III DEL

Fremgangsmåden

Artikel 13

1. En anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse i en anden kontraherende stat af en forældremyndighedsafgørelse skal ledsages af:

- a. et dokument, som bemyndiger centralmyndigheden i modtagerstaten til at optræde på ansøgerens vegne eller til at udpege en anden repræsentant med dette formål;
- b. en genpart af afgørelsen, som opfylder de nødvendige betingelser for at anse dokumentet for ægte;
- c. når afgørelsen er truffet, uden at sagsøgte eller dennes juridiske repræsentant har været til stede, et dokument som fastslår, at sagsøgte på behørig måde har fået forkyndt stævningen eller modtaget et tilsvarende dokument;
- d. såfremt det er af betydning, et dokument, hvoraf det fremgår, at afgørelsen kan fuldbyrdes efter loven i oprindelsesstaten;
- e. hvis det er muligt, en redegørelse om, hvor barnet befinder sig eller antages at befinde sig i adressatstaten;
- f. forslag til, hvordan barnet kan tilbagegives forældremyndighedsindehaveren.

2. Ovennævnte dokumenter skal om nødvendigt ledsages af en oversættelse i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6.

Artikel 14

Hver kontraherende stat skal anvende en enkel og hurtig fremgangsmåde ved anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed. Med det formål skal den sikre, at en anmodning om fuldbyrdelse kan indgives ved en enkel ansøgning.

Artikel 15

1. Inden den kompetente myndighed i modtagerstaten træffer afgørelse efter artikel 10, stk. 1, litra b:

a. skal den forvisse sig om barnets mening, medmindre dette ikke er muligt, især på grund af barnets alder og modenhed; og

b. kan den anmode om, at andre hensigtsmæssige undersøgelser bliver foretaget.

2. Omkostningerne ved undersøgelser i en kontraherende stat, skal betales af myndighederne i den stat, hvor de foretages.

Anmodninger om undersøgelser og resultaterne af disse kan sendes til den kompetente myndighed gennem centralmyndighederne.

Artikel 16

Ved anvendelse af denne konvention kan der ikke kræves legalisering eller lignende formalitet.

IV DEL*Forbehold*

Artikel 17

1. En kontraherende stat kan i de tilfælde, der er nævnt i artikel 8 og 9 eller i en af disse artikler, tage forbehold om, at anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed kan nægtes af de grunde, der er nævnt i artikel 10, og som kan angives nærmere i forbeholdet.

2. Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet i en kontraherende stat, som har taget forbehold i medfør af stk. 1 i denne artikel, kan nægtes af enhver anden kontraherende stat af enhver anden af de i forbeholdet nævnte grunde.

Artikel 18

En kontraherende stat kan tage forbehold om, at den ikke skal være bundet af bestemmelserne i artikel 12. Bestemmelserne i denne konvention skal ikke gælde for de i artikel 12 nævnte afgørelser, der er truffet i en kontraherende stat, som har taget et sådant forbehold.

V DEL*Andre overenskomster*

Artikel 19

Denne konvention skal ikke forhindre en kontraherende stat i at påberåbe sig enhver anden international overenskomst, som er i kraft mellem oprindelsesstaten og modtagerstaten, eller nogen anden lov i modtagerstaten, som ikke beror på en international aftale, for at opnå anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse.

Artikel 20

1. Denne konvention skal ikke gøre indgreb i de forpligtelser, som en kontraherende stat måtte have over for en ikke-kontraherende stat i medfør af en international overenskomst om spørgsmål, der er omfattet af denne konvention.

2. Såfremt to eller flere kontraherende stater har vedtaget enslydende love vedrørende forældremyndighed eller har skabt et særligt system med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser på dette område, eller hvis de skulle gøre det i fremtiden, har de adgang til indbyrdes at anvende de love eller dette system i stedet for denne konvention eller en del af den. For at anvende denne bestemmelse skal staterne underrette Europarådets generalsekretær om deres beslutning. Enhver ændring eller tilbagekaldelse af denne beslutning skal også meddeles.

VI DEL

Afsluttende bestemmelser

Artikel 21

Denne konvention er åben for undertegnelse af Europarådets medlemsstater. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 22

1. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor tre af Europarådets medlemsstater har givet deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 21.

2. For en medlemsstat, som senere giver sit samtykke til at være bundet af konventionen, træder den i kraft den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for deponeringen af ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumentet.

Artikel 23

1. Når denne konvention er trådt i kraft, kan Europarådets ministerkomite opfordre enhver stat, som ikke er medlem af Europarådet, til at tiltræde konventionen ved en beslutning, som er truffet med den majoritet, som er anført i artikel 20, litra d, i Europarådets statut, og ved enstemmig tilslutning fra repræsentanterne for de kontraherende stater, som har ret til at sidde i ministerrådet.

2. For en stat, som tiltræder konventionen, træder den i kraft den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 24

1. Enhver stat kan ved undertegnelsen eller deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive det territorium eller de territorier, for hvilke denne konvention skal gælde.

2. Enhver stat kan på et senere tidspunkt ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide denne konvention til at gælde for ethvert andet territorium, der er angivet i erklæringen. For et sådant område træder konventionen i kraft den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, da generalsekretæren modtog erklæringen.

3. Enhver erklæring, der er afgivet i henhold til de to foregående stykker, kan for så vidt angår ethvert deri nævnt territorium tilbagekaldes ved en meddelelse stilet til generalsekretæren. Tilbagekaldelsen får virkning den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på seks måneder efter den dato, da generalsekretæren modtog meddelelsen.

Artikel 25

1. Enhver stat, som har to eller flere territoriale enheder med forskellige retssystemer i spørgsmål om forældremyndighed og om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed, kan ved undertegnelsen eller deponeringen af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumentet erklære, at denne konvention skal gælde for alle dens territoriale enheder eller en eller flere af dem.

2. En sådan stat kan på ethvert senere tidspunkt ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide denne konvention til at gælde for enhver anden territorial enhed, der er angivet i erklæringen. For en sådan territorial enhed træder konventionen i kraft den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, da generalsekretæren modtog erklæringen.

3. En erklæring, der er afgivet i henhold til de to foregående stykker, kan for så vidt angår enhver deri nævnt territorial enhed tilbagekaldes ved en meddelelse stilet til generalsekretæren. Tilbagekaldelsen får virkning den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på seks måneder efter den dato, da generalsekretæren modtog meddelelsen.

Artikel 26

1. I forhold til en stat, som i spørgsmål om forældremyndighed har to eller flere retssystemer med hensyn til territorial anvendelse, skal:

a. henvisning til loven om en persons bopæl eller statsborgerskab forstås som en henvisning til det retssystem, som er fastsat ved gældende regler i denne stat, eller hvis sådanne regler ikke eksisterer, til det retssystem, som den berørte person har stærkest tilknytning til;

b. henvisning til oprindelsesstaten eller til modtagerstaten, alt efter omstændighederne, forstås som en henvisning til den territoriale enhed, hvor afgørelsen blev truffet, eller den territoriale enhed, hvor der er fremsat anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen eller om tilbagegivelse af barnet.

2. Stk. 1, litra *a*, i denne artikel finder tilsvarende anvendelse i forhold til stater, som i spørgsmål om forældremyndighed har to eller flere retssystemer med hensyn til anvendelse på person.

Artikel 27

1. Enhver stat kan ved undertegnelsen eller deponeringen af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumentet erklære, at den benytter sig af et eller flere af de forbehold, som er nævnt i artikel 6, stk. 3, artikel 17 og artikel 18. Ingen andre forbehold kan tages.

2. Enhver kontraherende stat, som har taget forbehold i medfør af denne artikels stk. 1, kan helt eller delvis tilbagekalde dette ved en erklæring derom stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagekaldelsen får virkning fra den dato, da generalsekretæren modtog erklæringen.

Artikel 28

Efter udgangen af det tredje år efter den dag, da denne konvention trådte i kraft, skal Europarådets generalsekretær på et hvilket som helst tidspunkt efter denne dato på eget initiativ invitere repræsentanter for centralmyndighederne, som er udpeget af de kontraherende stater, til at mødes for at undersøge og lette anvendelsen af konventionen. Enhver medlemsstat af Europarådet, som ikke er deltager i konventionen, kan lade sig repræsentere ved en observatør. En rapport skal udarbejdes fra hver af disse møder og videresendes til Europarådets ministerkomite til orientering.

Artikel 29

1. En part kan når som helst opsige denne konvention ved at give meddelelse derom til Europarådets generalsekretær.

2. Opsigelsen får virkning fra den første dag i den måned, som følger udløbet af en periode på seks måneder efter den dato, da generalsekretæren modtog meddelelsen.

Artikel 30

Europarådets generalsekretær skal underrette Europarådets medlemsstater og enhver stat, som har tiltrådt denne konvention, om:

a. enhver undertegnelse;

UPA 2015/99

LABU j.nr. 01.25.01/15FM-LABU-00099

- b.* deponering af ethvert ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument;
- c.* enhver ikrafttrædelsesdag for denne konvention i henhold til artiklerne 22, 23, 24 og 25;
- d.* andre dokumenter, erklæringer eller meddelelser med tilknytning til denne konvention.

Til bekræftelse heraf har undertegnede dertil behørigt befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Luxembourg den 20. maj 1980 på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i eet eksemplar, som skal opbevares i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekretær skal oversende bekræftede genparter til hver af Europarådets medlemsstater samt til enhver stat, som er blevet opfordret til at tiltræde denne konvention.